

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΑΛΟ ΤΕΛΟΣ

Το αριστερό μου αυτί βουίζει. Εδώ και πάνω από δέκα χρόνια και κανείς δεν μπορεί να βρει τον λόγο. Ίσως μια κροτίδα που είχε κάποτε σκάσει δίπλα μου

σε έναν αγώνα του Ολυμπιακού. Πρωτοεμφανίστηκε στα ελληνικά γράμματα με δύο διηγήματα που εμπεριέχονται στη συλλογή «Ερωτας σε πρώτο πρόσωπο». Με βαριά και σημαντική λογοτεχνική σκιά πίσω του, γονείς του η Λούλα Αναγνωστάκη και ο Γιώργος Χειμωνάς, ο Θανάσης Χειμωνάς σπούδασε Φιλολογία στο Στρασβούργο και Κινηματογράφο και Δημοσιογραφία στο Λονδίνο. Ανήκει σε εκείνη τη γενιά των συγγραφέων που είδαν τη χώρα μας να αλλάζει ραγδαία κι αποτύπωσε στο έργο του τις αντιφάσεις αυτής της αλλαγής. Με τα «Σπασμένα ελληνικά» και το «Ραμόν» ανέδειξε αυτό που αποκαλούμε «λογοτεχνία της σκοτεινής πόλης». Με τα μυθιστορήματα «Μπλε ώρα», «Ραγδαία επιδείνωση» και «Ανεξίτηλη ψυχή» διείδε τις προεκτάσεις της σκοτεινιάς και στην ανθρώπινη ψυχή. Προσφάτως και από τις εκδόσεις «Πατάκη» το μυθιστορήμα «Δεν την αγαπάω πια», με τρεις ανθρώπους χαμένους στην ερημιά της πόλης, σε μια αφιλόξενη και δίχως ταυτότητα εποχή.

σε έναν αγώνα του Ολυμπιακού. Ίσως επειδή στην ιστορική συναυλία του James Brown στον «Ορφέα», το 1987, στεκόμουν δίπλα στο κχείο. Ίσως να φταίει ο ανεμιστήρας που έβαζα παλιότερα στο προσκεφάλι μου τις ζεστές νύχτες του καλοκαιριού, ίσως κάποια γενετική ανωμαλία...

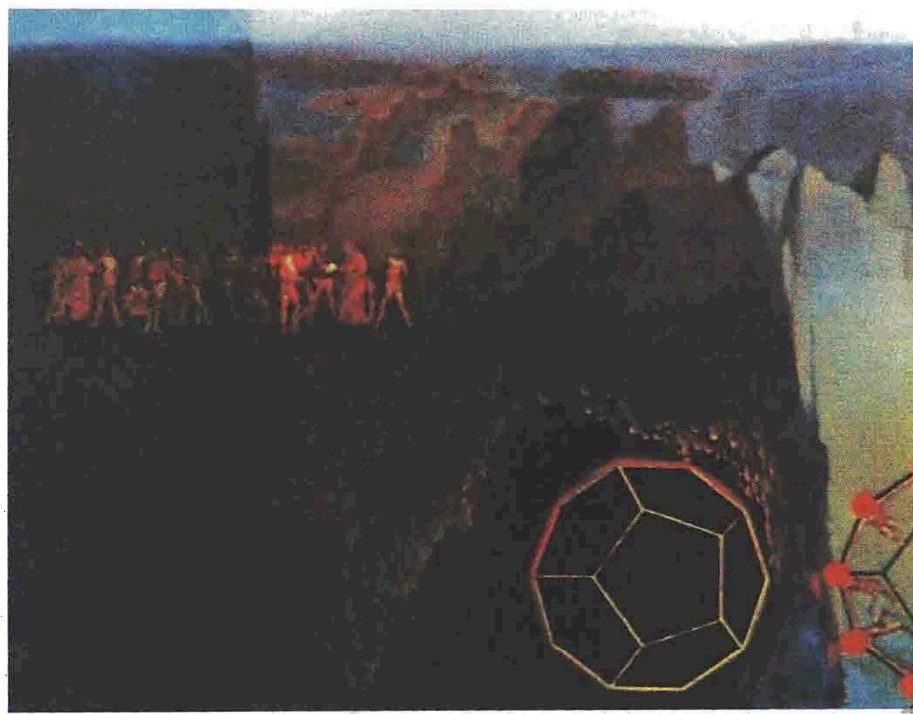
Τέλος πάντων, τελευταία ένιωθα και κάποια -as τα πούμε- μουδιάσματα στην αριστερή πλευρά του σώματός μου και αποφάσισα να πάω σε νευρολόγο. Αυτός μ'εξέτασε, «*μια χαρά είσαι*» μου είπε και συμπλήρωσε: «*Όλα αυτά είναι ψυχολογικά, αλλά αν επιμένεις, μπορείς να κάνεις μια μαγνητική τομογραφία για να είμαστε σίγουροι*».

Λέω εγώ: «*Τόσα λεφτά ακουμπιάω κάθε δίμηνο στο ΤΕΒΕ (πάντα ξεχνώ πως τα τελευταία χρόνια ονομάζεται ΟΑΕΕ), γιατί να μην την κάνω αυτή την καταραμένη την εξέταση έτσι ώστε να κοιμάμαι ήσυχος μετά?*».

Εκλεισα που λέτε ένα ραντεβουδάκι με κάποιο ιατρικό εργαστήριο και την κρίσιμη μέρα, αφού έβγαλα το σκουλαρίκι, την αλυσίδα (ναι, φοράω χρυσή αλυσίδα στον λαιμό!) και τους φακούς επαφής και στήθηκα στη γραμματοεία, «*ακούμπησα*» 120 ευρώπουλα ως «*συμμετοχή*» (TEBE my ass) και άκουσα την κοπέλα να λέει: «*Κύριε Χειμωνά, καθίστε στην αίθουσα αναμονής, σε λίγο θα σας φωνάξουμε*». Εβγαλα τον «Φίλαθλο» και άρχισα μετά μανίας να διαβάζω τα τελευταία αθλητικά νέα.

Περίπου ένα εικοσάλεπτο αργότερα, ο «*κύριος Χειμωνάς*» βρισκόταν μπροστά στον τομογράφο με τον -τυπικό και ψυχρό- γιατρό να του δίνει τις απαραίτητες οδηγίες.

Εχετε ποτέ κάνει μαγνητική τομογραφία; Σας διαβεβαιώ πως είναι η κοντινότερη εμπειρία στην κόλαση που έχω ποτέ βιώσει. Ξαπλώνεις, κλείνεις τα μάτια και σου βάζουν το κεφάλι σε ένα εφιαλτικά στενό κουβούκλιο. Από 'κει και πέρα κάνεις κάθε επαφή με τον έξω κόσμο... Η μόνη αίσθησή σου που εξακολουθεί να βρίσκεται σε λειτουργία είναι η ακοή, η οποία ταλαιπωρείται από φρικτούς θορύβους. Αλλόκοτους θορύβους.

Η ώρα της κρ

Εχετε ποτέ κάνει μαγνητική τομογραφία; Σας διαβεβαιώ πως είναι η κοντινότερη εμπειρία στην κόλαση που έχω ποτέ βιώσει

Κάτι σαν τρυπάνια που σύντομα πρόκειται να σου ξεσκίσουν τη σάρκα και να κάνουν ένα αιματηρό ντου στον εσωτερικό σου κόσμο. Κάτι σαν μια σούπερ εκκωφαντική «πειραματική» μουσική που είσαι υποχρεωμένος να υποστείς λόγω κάποιας χαζογκόμενας που σε έσυρε σε κάποιο «εναλλακτικό» στέκι ένα βράδυ Πέμπτης. Ολο αυτό το μαρτύριο κρατάει κάποιο μισή ώρα, μισή ώρα που φαίνεται αιώνας, αφού -φυσικά- δεν μπορείς να συμβουλευτείς καν το ρολόι σου.

Τέλος πάντων... κάποια στιγμή ο Γολγοθάς αυτός έλαβε τέλος. Σηκώθηκα (με προσοχή για να μην πάθω

ορθοστατική υπόταση). «*Πότε θα έχουμε τα αποτελέσματα, γιατρέ?*», «*Αύριο μετά τις έξι*».

Τύρισα σπίτι. Η μέρα κύλησε χωρίς απρόοπτα, ψιλοέχασα την όλη φάση. Όταν έπεσα όμως να κοιμηθώ, άρχισα να σκέφτομαι άλλα. «*Κι αν μου βρούνε κάτι; Αν έχω καρκίνο; Αν έχω ανεύρισμα ή τίποτα τέτοιο?*».

Δεν κοιμήθηκα και πολύ εκείνη τη νύχτα. Ξημέρωσε. Φρικτές σκέψεις τριβέλιζαν το μυαλό μου: «*Κι αν ζω*

ΘΑΝΑΣΗΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Μια πλειάδα σύγχρονων Ελλήνων συγγραφέων υπογράφουν καθημερινά και αποκλειστικά για το «Εθνος» «Μια ιστορία με καλό τέλος». Επειδή η ζωή έχει το χρώμα, το αίσθημα και την έκβαση -γιατί όχι;- που εμείς της δίνουμε. Διότι είναι ανοικτή στο ενδεχόμενο και το αναπάντεχο.
 ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ

ίσης έφτασε...

τις τελευταίες στιγμές της ζωής μου; Κι αν από αύριο αρχίσω να μπαίνω στα νοσοκομεία μέχρι να καταλήξω; Κι αν χρειαστεί να φορέσω περούκα επειδή θα μου πέσουν τα μαλλιά λόγω της χημειοθεραπείας;».

Η ώρα της κρίσης έφτασε. Με φοβισμένα αλλά και αποφασιστικά βήματα βάδιζα προς την πόρτα του εργαστηρίου. Σκεφτόμουν τους γονείς μου. Την πρώτη μου κοπέλα. Το Final Four της Ρώμης το 1997, εκεί που ο Θρύλος σπκωσε το Ευρωπαϊκό, με εμένα να δίνω βροντερό «παρών» στις εξέδρες.

Εχω πλέον οπτική επαφή με τη γραμματέα. Ξαφνικά αναρωτιέμαι:

...Κάτι σαν μια σούπερ εκκωφαντική «πειραματική» μουσική, που είσαι υποχρεωμένος να υποστείς λόγω κάποιας χαζογόμενας

Τι γίνεται, άραγε, σε τέτοιες περιπτώσεις;

Σου λένε «ακολουθήστε μας» και σε πηγαίνουν σε ένα σκοτεινό και άχρωμο γραφείο, όπου σου ανακοινώνουν τα θλιβερά μαντάτα; Ή απλώς σου δίνουν τα αποτελέσματα και τράβα κόψε τον λαιμό σου; Και στη δεύτερη περίπτωση η γραμματέας ξέρει; Μόλις της λες το όνομά σου παγώνει και σε κοιτάει με συγκραβητικό και θλιμμένο βλέμμα; Ή πλέει κι αυτή σε μια γλυκιά άγνοια όπως εσύ;

«Χειμώνας», λέω. «Εχω κάνει μαγνητική, έχετε τα αποτελέσματα.».

Η γραμματέας με μπλαζέ ύφος.

«Χειμώνας... Χειμώνας... ορίστε». Αφήνει τον πελώριο φάκελο στα τρεμάμενα χέρια μου. Βγαίνω από το εργαστήριο. Προχωρώ με γοργό βήμα. Στρίβω σε μια γωνία. Να μη με βλέπουν. Ανοίγω τον φάκελο. Η όρασή μου θολώνει. Διαβάζω: «Χωρίς παθολογικά ευρήματα». Είναι γραμμένο δύο και τρεις φορές σε διάφορα σημεία της διάγνωσης. «Χωρίς παθολογικά ευρήματα».

Ανασάινω με ανακούφιση και απομακρύνομαι σφουρίζοντας. Για κοίτα τι μπορεί να πάθεις στα καλά καθούμενα. Για κοίτα τι μπορεί να ΜΗΝ πάθεις στα καλά καθούμενα...

ΝΤΑΛΙ
 Σαλβατόρ Νταλί, υπαινικτικός και αλληγορικός, όπως η ίδια μας η ζωή. Στην ιστορία του Θανάση Χειμώνα μια ιατρική εξέταση και ο χρόνος, η οποία αναμονή είναι αρκετή. Κι ύστερα όλα είναι αλλιώς, η ζωή που δεν είναι ούτε δεδομένη, ούτε αυτονόγητη, αλλά ωστόσο σαν μαγική εικόνα είναι αυτή.